

ПИСМО ДО СЕСТРА МИ

Азъ знамъ, че ти се сърдишъ вече
и че понѣкога скърбишъ
за моето нехайство вѣчно,
което нѣма да простишъ.

Нощитѣ, днитѣ ми не стигатъ
сънътъ следъ работа зове,
отдавна не чета и книги,
дори не пиша стихове.

Ти вече си голѣма, виждашъ
какъ всичко днеска ни дѣли,
какъ всѣки има свои грижи
и скръбъ души тѣ пепели.

Нали и ти сама се питашъ: —
къде сж хубавитѣ дни?
Защо тѣй радостъта отлита
и всичко бързо се мѣни?

Не е ли имало години
на изпитания преди,
не сме ли спали по градинитѣ,
не сме ли брали страхъ въ беди?

Но то отмина. Съ младостъта ни
изтече времето—вода.
И въ нашитѣ души остана
дълбока огнена бразда.